

Sygn. akt II AKz 578-579/19

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SSA Piotr Filipiak

Protokolant: Kamil Klupś

po rozpoznaniu w sprawie K. M. i Z. O.

podejrzanych o przestępstwo z art. 183 § 1 k.k., art. 165 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

zażaleń obrońców podejrzanych na postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku z dnia 7 czerwca 2019 roku, sygn. akt V Kp 408-409/19, w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniami z dnia 7 czerwca 2019 roku, sygn. akt V Kp 408-409/19, Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku przedłużył:

1. wobec podejrzanego K. M. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 marca 2019 roku, sygn. akt IX Kp 268/19, określając dalszy termin jego stosowania do dnia 15 września 2019 roku do godz. 09:20;
2. wobec podejrzanego Z. O. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 22 marca 2019 roku, sygn. akt IX Kp 269/19, określając dalszy termin jego stosowania do dnia 17 września 2019 roku do godz. 14:35.

Od powyższego postanowienia zażalenia wywiedli obrońcy podejrzanych.

Obrońca podejrzanego K. M. zarzucił postanowieniu sądu I instancji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, polegający na uznaniu, że ze strony podejrzanego grozi obawa „matactwa”, mimo braku podstaw do takiego stwierdzenia i braku jakichkolwiek danych o tym świadczących w materiale dowodowym.

W oparciu o powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez uchylene tymczasowego aresztowania w stosunku do podejrzanego K. M..

Obrońca podejrzanego Z. O. zarzucił natomiast zaskarżonemu postanowieniu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 249 § 1 k.p.k., poprzez błędne przyjęcie, iż stosowanie wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jest uzasadnione zabezpieczeniem prawidłowego toku postępowania;

2. art. 257 § 1 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k., poprzez ich niezastosowanie i brak dokonania przez Sąd Rejonowy jakiegokolwiek oceny, czy w niniejszej sprawie dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania wystarczające nie będzie stosowanie wobec podejrzanego środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym;

3. art. 7 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie i dokonanie błędnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Ponadto obrońca zarzucił postanowieniu sądu I instancji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę jego wydania. W konkluzji wniósł natomiast o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez nieuwzględnienie wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenia obrońców nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że przeprowadzona przez tutejszy Sąd kontrola odwoławcza wykazała, że w stosunku do podejrzanego Z. O. oraz K. M. nadal zachodzą przesłanki stosowania środków zapobiegawczych z art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k.

Przede wszystkim Sąd I instancji słusznie uznał, że w niniejszej sprawie zachodzi duże prawdopodobieństwo, że podejrzeni popełnili zarzucane im czyny, które wynika z dotychczas zgromadzonego w toku śledztwa materiału dowodowego, a przede wszystkim z opinii biegłego z zakresu ochrony środowiska, pisma Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska, częściowo wyjaśnień K. M. oraz zeznań świadków. Oczywistym jest, iż na etapie postępowania incydentalnego, sąd rozpatrujący wniosek prokuratora o przedłużenie tymczasowego aresztowania nie jest władny do analizy materiału dowodowego pod kątem rozstrzygnięcia w kwestii winy i sprawstwa podejrzanych, gdyż jest to zarezerwowane dla sądu meriti po ewentualnym wniesieniu przez prokuratora aktu oskarżenia. Na obecnym etapie postępowania wystarczające jest, że zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonych zarzucanych im czynów, co ma miejsce w niniejszej sprawie. Zachodzi również potrzeba zabezpieczenia przedmiotowego postępowania, która wynika z aktualności względem podejrzanych przesłanek szczególnych z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. Sąd Odwoławczy nie dopatrył się obrazy przez Sąd I instancji przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych, w zakresie przyjęcia, że w stosunku do Z. O. oraz K. M. zachodzi realna obawa mactwa procesowego. Dotychczasowa praktyka sądowa uczy, że ze strony podejrzanych możliwe są sytuacje takie jak nakłanianie innych osób do składania korzystnych dla swej linii obrony zeznań, czy umniejszających ich roli w przestępstwie, co w przedmiotowej sprawie jest o tyle realne, że nie ustalono jeszcze pełnego kręgu osób poszkodowanych. Ponadto podejrzeni mieli popełnić przestępstwo razem z innymi nieustalonymi osobami co znacząco wzmacnia obawę wyrażoną w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Kierując się powyższymi argumentami należy podkreślić, że przy stosowaniu tymczasowego aresztowania nie chodzi o zachowania uprzednie, które by już spowodowały utrudnienie postępowania, lecz o obawę podjęcia takich zachowań (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 grudnia 2015 roku, sygn. akt II AKz 449/15, LEX nr 2023117). Jednocześnie jak wynika z akt postępowania Z. O. miał próbować wysłać list do swojej żony z pominięciem organu dysponującego (k.1637) co dodatkowo potęguje obawę wyrażoną w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Również bezzasadne są zarzuty obrońcy Z. O. dotyczące braku obawy podjęcia przez podejrzanych działań destabilizujących prawidłowy bieg postępowania, która wynika z zagrożenia wymierzenia im surowej kary. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy słusznie uznał, że spełniona została szczególna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania z art. 258 § 2 k.p.k. Wziąwszy bowiem pod uwagę ilość niebezpiecznych odpadów jakie miały być składowane oraz zagrożenie jakie stwarzały dla życia lub zdrowia człowieka (co wynika z pisma Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w K. k.608) należy uznać, że w przypadku potwierdzenia winy i sprawstwa podejrzanych realnie grozi im surowa kara. Powyższe względy sprawiają, że w dalszym ciągu istnieje konieczność izolacji Z. O. i K. M.. Wbrew twierdzeniom obrońcy K. M. przesłanka szczególna z art. 258 § 2 k.p.k. może stanowić samodzielną podstawę stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego, przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 i przy braku przesłanek

negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2, co potwierdził m.in. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt I KZP 18/11. Należy również uznać, że wbrew twierdzeniom obrońcy Z. O., sąd I instancji nie naruszył zasady proporcjonalności w zakresie stosowania środków zapobiegawczych. W dalszym ciągu konieczne jest przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania w stosunku do obu podejrzanych. Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że ze względu na mniejszą efektywność wolnościowych środków zapobiegawczych, na obecnym etapie postępowania jedynie środek o charakterze izolacyjnym jest w stanie zabezpieczyć prawidłowo dalszy bieg śledztwa, co wynika przede wszystkim z ciężaru gatunkowego zarzucanego podejrzanym przestępstwa, realną obawę podejmowania przez nich czynności mataczących oraz duże prawdopodobieństwo wymierzenia im surowej kary. Sąd nie dopatrył się także w stosunku do K. M. i Z. O. okoliczności z art. 259 § 1 i 2 k.p.k., które nakazywałyby uchylenie stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Również należy podkreślić, że Sąd I instancji zasadnie uwzględnił wniosek prokuratora o przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania, gdyż śledztwo w przedmiotowej sprawie ma niewątpliwie skomplikowany charakter, zarówno pod względem przedmiotowym, jak i podmiotowym a mnogość czynności procesowych takich jak m.in. konieczność pozyskania opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych i ochrony środowiska, sprawiają, że niezbędne jest przedłużenie okresu tymczasowego aresztowania podejrzanych ponad okres z art. 263 § 1 k.p.k. Nadto w ocenie sądu bezzasadne są zarzuty obrońcy Z. O., że prowadzący postępowanie realizuje czynności śledztwa opieszale i uniemożliwił obrońcy udział w przesłuchaniach świadków, gdyż akta sprawy wskazują na terminowość wszystkich czynności procesowych oraz na to, że obrońca był prawidłowo zawiadamiany o przesłuchaniach wszystkich świadków.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia wraz z pouczeniem o prawomocności doręczyć podejrzanym i ich obrońcom;
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 9 lipca 2019 roku.